

Arrest

nr. 106306 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 23 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BOBBER, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juni 2012 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer T. Y., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 10 augustus 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.3. Op 23 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 15 februari 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgend bewijs voor:

-Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben, kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben, kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. ”

Deze motivering kan geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing immers niet schragen, en verzoekster kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering.

De verklaringen van derden kunnen immers wél beschouwd worden als een afdoende bewijs van het feit dat het koppel elkaar reeds twee jaar kent en dat ze elkaar minstens drie maal ontmoet hebben voor in totaal meer dan 45 dagen. Het loutere feit dat de verklaring van derden verklaringen op eer betreffen, doet geen afbreuk aan de bewijs waarde.

Verzoekster verschaftte bijgevolg voldoende bewijzen, waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met een burger van de Europese Unie.

Zoals hiervoor werd aangetoond, kan de motivering in de bestreden beslissing deze beslissing niet schragen. Daarnaast schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht doordat zulke voorbarige conclusies werden getrokken, zonder rekening te houden met de voorgelegde bewijzen. Verwerende partij stelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Dit is echter niet het geval: de verklaringen bevatten de contactgegevens van de personen die ze hebben afgelegd, waardoor verwerende partij gemakkelijk contact had kunnen opnemen met de getuigen om de verklaringen te verifiëren. Verwerende partij liet dit echter na, en wees de aanvraag van verzoekster af zonder de moeite te nemen om een degelijk onderzoek te voeren. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

Tot slot werd ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, doordat de bestreden beslissing de redelijkheidstoets niet kan doorstaan. Zoals hiervoor werd aangetoond, besloot verwerende partij immers op onredelijke wijze dat verzoeksters' duurzame en stabiele relatie met de mijnheer (Y.T.) onwaarschijnlijk is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

3.5. Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.6. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.7. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken:

- een verklaring van wettelijke samenwoning van 14 juni 2012;
- een verklaring van derden van 15 februari 2012 waarbij deze stellen dat de verzoekster en de heer (Y.T.) reeds twee jaar een relatie hebben en elkaar regelmatig ontmoeten.

3.8. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft gesteld dat verklaringen op eer van derden niet in overweging kunnen genomen worden als afdoende bewijs dat het koppel elkaar twee jaar kent en elkaar minstens drie maal heeft ontmoet voor in totaal meer dan 45 dagen. De verklaringen kunnen volgens verzoekster op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden aangezien de contactgegevens van de personen die de verklaringen hebben afgelegd mee opgenomen zijn. Verzoekster zou dus wel degelijk voldoende bewijs geleverd hebben van een duurzame en stabiele relatie met een burger van de Europese Unie.

3.9. De voorgelegde verklaringen op eer werden door de gemachtigde als volgt beoordeeld:

"Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben, kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden."

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element waardoor er van deze verklaringen weinig tot geen bewijswaarde uitgaat. Verzoekster kan niet ontkennen dat deze verklaringen op haar vraag werden opgesteld maar evenwel niet worden vergezeld van enig objectief element.

Het gegeven dat de contactgegevens van de personen die de verklaringen hebben afgelegd mee opgenomen zijn, doet hier geen afbreuk aan. Immers, in zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande

echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

In casu dient derhalve te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, *quod in casu*, er op gewezen dient te worden dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad benadrukt in casu dat de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de verzoekster gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen.

Het kwam verzoekster aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en het komt verzoekster toe om bij het aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden verbonden aan het recht op verblijf als familielid van een Unieburger. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat het aan de verzoekster zelf en niet aan de gemachtigde toekomt om de nodige bewijzen inzake de voorgehouden duurzame relatie aan te brengen.

3.10. Door louter te stellen dat verzoekster “*voldoende bewijzen [verschafte], waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met een burger van de Europese Unie*” en te verwijzen naar de voorgelegde bewijzen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Voorts maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekster.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), *quod non in casu*.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES